

БИБЛИОТЕКАТА НА ВЪГЛЕН ВРЪХ

THE LIBRARY AT MOUNT CHAR

Copyright © 2015 by Scott Hawkins

All rights reserved.

Published in the United States by Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House LLC, a Penguin Random House Company, New York.

www.crownpublishing.com

© Светлана Комогорова-Комата, *превод от английски*

© Живко Петров, *художник на корицата*

© DEJA BOOK

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2073-4

СКОТ ХОКИНС

БИБЛИОТЕКАТА НА
ВЪГЛЕН ВРЪХ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ

СВЕТЛАНА КОМОГОРОВА-КОМАТА

ЧАСТ I

БИБЛИОТЕКАТА
В
ГАРИСЪН ОУКС

ГЛАВА 1

ИЗГРЕВ

I

Карълайн, окървавена и боса, вървеше сама по асфалтовия път с две платна, наричан от американците Шосе 78. Повечето библиотекари, включително и Карълайн, наричаха наум това шосе Пътят на Такос – в чест на мексиканското кръчме, до което понякога се измъкваша. „Гуакамолето наистина си го бива“ – спомни си тя. Стомахът ѝ закъркори. Дъбови листа, червеникаво-оранжеви и възхитително хрупкави, прашяха под стъпките ѝ. Дъхът ѝ излиташе на бели облачета във въздуха призори. Обсидиановият нож, с който беше убила детектив Майнър, се бе приютил на кръста ѝ, таен и остър.

Тя се усмихваше.

По тоя път почти не минаваха коли, но все пак не бяха нещо нечувано. По време на нощната си разходка беше видяла пет. Тази, която сега набиваше спирачки, очукан форд F-250, бе третата, спряла, за да я поогледат по-внимателно. Шофьорът отби край отсрещната страна на пътя, чакълът изскърца и той спря. Когато стъклото се смъкна, тя усети мириса на тютюн за дъвчене, стара грес и сено. Зад волана седеше белокоп мъж. Немската овчарка на седалката до него я огледа подозрително.

„Их, да му се не види.“ Тя не искаше да им наврежда.

– Господи! – възкликна той. – Катастрофа ли е станала?

Гласът му бе топъл и загрижен – истинска загриженост, не хищническите преструвки, които пусна последният мъж. Тя го чу и разбра, че старецът гледа на нея бащински, като на своя дъщеря. Поотпусна се.

– Не – отвърна, взряна в кучето. – Нищо подобно. Просто в плевнята положението беше тежко. Една от кобилите. – Нито плевня имаше, нито кобила. Ала по мириса на мъжа тя се досети, че той ще прояви състрадание към животните и ще разбере, че може да се занимават с нещо кърваво. – Трудно раждане, и за мен, и за нея. – Тя се усмихна жално и прокара ръце покрай тялото си и зелената коприна, сега почерняла и втвърдена от кръвта на детектив Майнър. – Съсипах си роклята.

– Пробвай с клуб сода – рече мъжът насмешливо. Кучето поизръмжа. – Тихо, Бъди.

Не ѝ беше съвсем ясно какво точно е „клуб сода“, но по тона му си личеше, че е шега. Не от онези, предизвикващи шумен смях, а израз на съчувствие.

– Непременно – изсумтя тя.

– Кобилата добре ли е? – Отново с истинска загриженост.

– Да, нищо ѝ няма. И на жребчето също. Обаче беше тежка нощ. Разхождам се, та да си поизбистря главата.

– Боса?

Тя сви рамене.

– Тука не си поплюват с възпитанието. – Това беше вярно.

– Да те закарам?

– Не. Благодаря, все пак. Къщата на моя Баща е ей нататък, не е далече. – И това беше вярно.

– Коя, тая до пощата ли?

– В Гарисън Оукс е.

Погледът на стареца се зарея за миг надалече – опитваше се да се сети откъде знае това име. Позамисли се и се отказа. Карълайн можеше да му каже и че би могъл да минава покрай Гарисън Оукс по четири пъти на ден цели хиляда години и пак да не го запомни, ала си премълча.

– Ух... – изпъшка неопределено старецът. – Ясно. – Той плъзна по краката ѝ не точно бащински поглед. – Сигурна ли си, че не искаш да те закарам? Бъди, ти нали не възразяваш? – Той погали дебелото куче на съседната седалка. Бъди само гледаше диво и подозрително с кафявите си очи.

– Нищо ми няма. Още си прояснявам мислите. Но благодаря. – Тя разтегна лице в нещо като усмивка.

– Хубаво. – Старецът запали пикапа, потегли и я окъпа в топъл облак дизелови изпарения.

Тя стоя и гледа, докато задните му светлини изчезнаха зад един завой. „Стига толкова общуване за една нощ, мисля.“ Изкатери се върху стръмната скала и се шумгуна в гората. Луната грееше и все още бе пълна. Сенките на голи клони затрепкаха върху белезите ѝ.

След като измина горе-долу миля, тя стигна до дървото с хралупата, в която бе скрила халата си. Изтръска го от кората и го почисти възможно най-добре. Запази къс от окървавената рокля за Дейвид и изхвърли останалото, после се уви в халата и си сложи качулката. Обичаше тази рокля, допирът на коприната беше приятен, но грубата памучна тъкан на халата я успокои. Беше ѝ познат и това бе единственото, което я интересуваше в облеклото.

Навлизаше все по-дълбоко в гората. Усещането от камъните под листата и боровите иглички под стъпалата ѝ беше хубаво, те успокояваха сърбежа, който дори не подозираше, че усеща. „Току зад хребета, който идва“ – помисли си тя. Гарисън Оукс. Искаше ѝ се да изпепели изцяло това място, но същевременно щеше да е някак си хубаво да го види пак.

У дома.

II

Карълайн и останалите не бяха родени библиотекари. Едно време – като че много отдавна – те си бяха съвсем истински американци. Спомняше си го малко от малко – имаше някаква си Бионична жена и друго нещо, което се наричаше Сладките с фъстъчено масло на „Рийс“. Един летен ден обаче, когато Карълайн беше към осемгодишна, враговете на Бащата тръгнаха срещу него. Бащата оцеля, както и Карълайн и шепа други деца. Родителите им – не.

Тя си спомняше как гласът на Бащата достигаше до нея през черния дим с мирис на разтопен асфалт, как дълбокият кратер, в който пропаднаха къщите им, светеше в убитооранжево зад него, докато той говореше.

– Сега вие сте пелапи – рече Бащата. – Тази дума е стара. Означава нещо като „библиотекар“, а също и като „ученик“. Аз ще ви взема в своя дом. Ще ви отгледам като едно време, както са ме отгледали и мен. Ще ви науча на онова, което научих аз.

Какво искат те, изобщо не ги попита.

Карълайн не беше неблагодарница и отначало се стараше с всички сили. Нейните майка и татко ги нямаше, нямаше ги вече. И тя разбираше това. Сега си имаше само Бащата и отначало той сякаш не искаше кой знае какво. Ала домът на Бащата бе по-различен. Вместо бонбони и телевизия, там имаше сенки и древни книги, писани на ръка върху дебел пергамент. Те постепенно проумяха, че Бащата е живял много, много дълго. И нещо повече, в течение на дългия си живот бе овладял занаята да прави чудеса. Той можеше да призове мълния или да спре

времето. Камъните му говореха по име. Теорията и практиката на тези умения бе подредена в дванайсет каталога – по един за всяко дете, както се оказа. Той искаше от тях само прилежание в учението, нищо друго.

Първата подсказка за Карълайн какво точно означава това се появи към месец по-късно. Тя учеше в един от осветените с лампи павилиони, разпръснати тук-там из нефритения етаж на Библиотеката. Маргарет, тогава към деветгодишна, изскочи на бегот от извисяващите се, потънали в мрак лавици на сивия каталог. Пищеше. Заслепена от ужас, тя се препъна в една крайна маса, залитна и се спря почти в нозете на Карълайн, която я бутна на скришно под масата.

Маргарет трепери в тъмното десетина минути. Карълайн ѝ шушнеше въпроси, но тя не желаше да отговаря, а вероятно и не можеше. Но сълзите на Маргарет бяха кървави и когато Бащата я издърпа обратно сред купищата книги, тя се подмокри. Това беше достатъчно за отговор. Карълайн често си мислеше как горещият амонячен лъх от урината на Маргарет се смеси с прашасалия мирис на стари книги, как писъците ѝ отекнаха из купищата. Точно в този миг тя за пръв път започна да проумява.

Собственият каталог на Карълайн не беше ужасяващ, а по-скоро досаден. Бащата ѝ възложи да изучава езици и почти цяла година тя предано се бяхтеше над букварите. Но рутината я отегчаваше. През онова първо лято на нейното обучение, когато бе деветгодишна, тя отиде при Бащата и тропна с краче.

– Стига вече! – заяви тя. – Достатъчно книги изчетох. Достатъчно думи знам. Искам да изляза навън!

Щом забелязаха изражението на Бащата, другите деца се свиха и отстъпиха назад. Той си спазваше обещанието и ги възпитаваше така, както бяха възпитавали самия него. Повечето, включително и Карълайн, вече имаха по няколко белега.

Но макар и тъмен облак да засенчи лицето му, този път той не я удари, а поизчака и рече:

– Така ли? Много добре.

Бащата отключи входната врата на Библиотеката и я изведе на слънце под синьото небе за пръв път от месеци насам. Карълайн изпадна във възторг, който се усили още повече, щом Бащата излезе от селището и пое надолу към гората. Мимоходом видя Дейвид, чийто каталог съдържаше убийства и войни, да размахва нож сред полето в края на пътя. Майкъл, който се обучаваше за Бацин посланик при зверовете, стоеше прав върху един клон на близкото дърво и разговаряше със семейство катерици. Карълайн махна и на двамата. Бащата спря на брега на езерцето зад квартала. Карълайн, разтреперана от възторг, зацапа боса на плиткото и започна да лови попови лъжички.

От брега Бащата извика кошутата Иша, родила наскоро. Иша и малкото ѝ на име Аша, естествено, дойдоха като по команда. Аудиенцията започна с тяхната клетва за вярност към Бащата – много искрена и доста дължка. Карълайн пропусна това. Хорското стелене пред Бащата вече ѝ беше страшно омръзнало. Пък и еленският език бездруго бе мъчен.

Когато приключиха с формалностите, Бащата заповяда на Иша да обучава Карълайн редом с малкото си. Внимаваше да подбира кратки думи, та Карълайн да разбере.

Отначало Иша не прояви охота. Благородните елени имат десетина думи за грация и нито една от тях не прилягаше на човешките стъпала на Карълайн, тъй тромави и грамадански до изящните копитца на Аша и останалите еленчета. Но Иша бе вярна на Нобунунга, Императора на тези гори, поради което, на свой ред, бе вярна и на Бащата. И не беше глупава. Не изказа никакви възражения.

Цяло лято Карълайн учеше заедно с благородните елени от долината. Това бе последното нежно време от живота ѝ и може би и най-щастливото. Наставлявана от Иша, тя тичаше все помелко по пътечките долу, в гората, свеждаше се над падналия дъб, обрасъл с мъх, коленичеше да хрупа сладка детелина и да пие утринна роса. По това време собствената майка на Карълайн беше мъртва вече от около година. Единственият ѝ

приятел бе пропъден. Бащата беше какъв ли не, но нежен – в никакъв случай. И затова, когато в първата мразовита нощ на годината Иша повика Карълайн да легне при нея и рожбата ѝ, за да се стопли, в душата ѝ избликна чувство. Тя не плака, нито прояви някаква слабост – не ѝ беше в характера, но пое Иша в сърцето си цяла-целеничка.

Скоро след това зимата обяви, че е пристигнала с ужасна гръмотевична буря. Карълайн не се боеше от подобни неща, но при всеки проблясък на мълния Иша и Аша се разтреперваха. Трите вече бяха семейство. Бяха се приютили заедно под едни буки, Карълайн и Иша бяха сложили Аша между тях и я гушкаха, за да я топят. Цяла нощ лежаха заедно. Карълайн усещаше треперенето на крехките им тела, усещаше ги как подскачат при всеки гръм. Опита се да ги успокои с ласки, но докоснеше ли ги, те се сепваха. Нощта изтичаше, а тя напрягаше памет, за да си припомни уроците на Бащата и да изрови думи, които биха могли да ги утешат – „спокойно“ би било достатъчно, или „скоро ще свърши“, или „утре сутринта ще има детелина“.

Но Карълайн не беше залягала над уроците. Колкото и да се напрягаше, думите ѝ се губеха.

Току преди да се пукне зората Карълайн усети как Иша подскочи и заудря с копита по земята, разпръскваше опадалата шума и черноземът се оголваше под нея. Миг по-късно дъждът, изливащ се върху тялото на Карълайн, стана топъл и тя усети соления му вкус в устата си.

Тогава блесна мълния и Карълайн видя Дейвид. Той стоеше над нея върху един клон, на трийсетина стъпки над земята, и се усмихваше. От лявата му ръка висеше тежест, окачена на изящна сребърна верига. Без желание, на светлината на последните лунни лъчи, Карълайн плъзна поглед по цялата дължина на веригата. Когато отново блесна мълния, Карълайн се взря в угасналото око на Иша, нанизана заедно с малкото си на копието на Дейвид. Протегна ръка да докосне бронзовата дръжка, стърчаша от тялото на кошутата. Металът беше

топъл. Дръжката леко трепереше под пръстите ѝ и усилваше слабия, притихващ пулс на Ишиното нежно сърце.

– Бащата каза да се оглеждаш и ослушваш – рече Дейвид. – Ако бе намерила думите, аз трябваше да ги оставя да живеят. – После той отново дръпна веригата към себе си и измъкна копието от телата. – Бащата каза, че е време да се прибиращ. – Той занавива веригата със сръчни, отработени движения. – Време е истинското ти обучение да започне. – И той отново се скри в бурята.

Карълайн се изправи и остана самичка в тъмното – тогава, в този миг и завинаги занапред.

III

Сега, четвърт век по-късно, Карълайн стоеше на четири крака в основата на повален бор и надничаше през гъсталак от бодлива зеленика. Наклонеше ли глава мъничко, ѝ се откриваше гледка надолу към целия склон на хълма и поляната на бика. Поляната бе широка към двайсетина метра и почти пуста. Единствените забележителности там бяха самият бик и купчината гранит, струпана върху гроба на Маргарет. Бикът – куха бронзова отливка – стоеше точно в центъра на поляната и пръскаше меко златисто сияние на лятното слънце.

Откъм отсамната страна поляната бе оградена от диви кедри и в тази горичка сега се криеше Карълайн. От другата страна Дейвид и Майкъл стояха над стръмна пропаст, изсечена в хълма, та да направи малко място на Шосе 78 да мине. Оттатък пътя, двайсетина стъпки по-надолу, на ръждясала верига висеше обрулена от стихииите табела – знак, че влизате в